

ΕΤΣΙ ΤΑ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΙΔΙΟΣ

Θανάσιμα μυστικά του Μένη Κουμανταρέα

• ΣΕΛ. 42-45

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ
ΤΟΥ VIVERE
PERICOLOSAMENTE

*Mένης
Κουμανταρέας*

Τις νυχτερινές
αυτοκαταστροφικές
περιπλανήσεις και τις
προφητικές έως και
μοιρολατρικές περιγραφές του
θανάτου του αποκαλύπτουν τα
βιβλία του πλέον
αντιπροσωπευτικού
συγγραφέα μιας Αθήνας
Ξεφτισμένης, έρμαιο της βίας
και της παρανομίας

Θανάσιμα μυστικά, όπως τα έγραψε ο ίδιος

Πάντα υμνούσε το «μεταφυσικό τρίγωνο» που ενώνει την Ομόνοια με την Κυψέλη και την πλατεία Βικτωρίας («είμαι Βικτωριανός», αυτοσυστηνόταν). Θα μπορούσε εδώ και χρόνια να είχε φοβηθεί από την παρακμή που έχει μετατρέψει την Κυψέλη από αστικό πνευματικό κέντρο σε άντρο παρανόμων και Χρυσαυγιτών - Δεν το έκανε ποτέ, μέχρι που η ίδια η Κυψέλη τον αφάνισε...

«Είθε οι τωρινοί φίλοι μου, που τα ονόματά τους παραλείπω για να τους προφυλάξω και να προφυλαχθώ, είθε, λέω, να φτουρίσουν και ν' αποδειχθούν μακροβιότεροι. Άλλωστε, εμένα δεν με παίρνει πια ο καιρός», γράφει στο αυτοβιογραφικό του βιβλίο «Ο Θησαυρός του χρόνου», προμηνύοντας το τέλος

Γνώριμες φάσεις από τα Ξεφτιμένα Βαλκάνια, την Αίγυπτο ή το Μπαγκλαντές, πλικιωμένες κυρίες χαμένες στις τολύμες στα σκοτεινά καφέ, παιδιά που αντιστέκονται με τα παιχνίδια τους στην κρίση - και στη μέση το άγαλμα του σκύλου, το οποίο τημούν καθημερινά εκαποντάδες ψωφίλοι που δίνουν το στίγμα της άλλοτε αριστοκρατικής Φωκίωνος Νέγρη.

της Tivas Mavdilará
tinam@protothema.net

Ρεμάλια τριγυρνάνε ακόμη στα πέριττα Κυψέλης, αμαρτωλές υπάρχεις κρύβονται πίσω από τα ύποπτα μπαρ με τις κρεμασμένες χάντρες και αναστεναγμοί ακούγονται από τα βάθη της κόκκινης ερήμου, μαζί με τις τακές από σκηνές που υψηλής κουλτούρας από τη γειτονική θέστρα. Είναι γνωστό άλλωστε πως «υπάρχουν τρία μέρη: η Κυψέλη, η Ελλάδα και ο πλανήτης Γη».

Σήμερα όμως ο κυψελώτικος ομφαλός της Γης θα είναι πιο άδειος και μόνος. Ο Μένικης Κουμανταρέας δεν θα είναι πια εκεί. Δεν θα τρώει τα μεσημέρια στην αγαπημένη του «Βιολέτα», δεν θα πίνει τον συνηθισμένο του καφέ στο «Happening», δεν θα βγαίνει για τα γνωστά νυχτοπεριπλήματα στα σκοτεινά καταγώγια - αυτές τις αυτοκαταστροφικές διαδρομές που ενδεχομένως του στοίχισαν την ίδια του τη ζωή. «Εξώ στο δρόμο τα λυκόρινα στριφογυρίζουν γύρω μου και με παραμονεύουν. Στο απογευματινό φως που δύει τα μάτια τους γυαλίζουν, νιώθω τα γαμφά τους νύχια ν' ακονίζονται προτού πέσουν πάνω στον ανύποπτο διαβάτη. Δεν αποκλείεται ένα από αυτά να είναι ο διώκτης μου. Τόσο παράξενα συμβαίνουν σήμερα», γράφει ο ίδιος προφητικά στο τελευταίο άκρως αυτοβιογραφικό «Ο Θησαυρός του χρόνου».

Και είναι αυτός ακριβώς ο δικαιομένος κόσμος της Κυψέλης που ακροβατεί ανάμεσα στα σκοτεινά καταγώγια και τον πνευματικό περίγυρο που έβαλε ο Κουμανταρέας στη βιβλία του και ένιωσε παραπάνω απ' όσο θα περίμενε κανείς βαθιά στο πετσό του. Το έλεγε και το ξανάλεγε από τα πρώτα του γραπτά ένος τα πιο όφιμα. ότι το μεταφυσικό τρίγωνο που ενώνει την Ομόνοια με την Κυψέλη και την πλατεία Βικτωρίας («είμαι Βικτωριανός», αυτοσυστηνόταν αυτεισούμενος)

«Στο απογευματινό φως που δύει, τα μάτια τους γυαλίζουν, νιώθω τα γαμφά τους νύχια ν' ακονίζονται προτού πέσουν πάνω στον ανύποπτο διαβάτη. Δεν αποκλείεται ένα από αυτά να είναι ο διώκτης μου. Τόσο παράξενα συμβαίνουν σήμερα», γράφει προφητικά στο τελευταίο αυτοβιογραφικό του βιβλίο «Ο Θησαυρός του χρόνου»

είναι ο ιδανικός του κόσμος. Αυτός που ο ίδιος τίμπος, φοβήθηκε και δόξασε και στον βωμό του οποίου θυσίασε την ύπαρξή του. Θα μπορούσε εδώ και χρόνια να είχε φοβηθεί από την παρακμή που έχει μετατρέψει την Κυψέλη από αστικό κέντρο όπου χτυπούσε η καρδιά της Ελλάδας και του κόσμου στο δικαστικό αυτό οπιμείο που μοιράζονται οι παράνομοι και οι Χρυσαυγίτες και να είχε φύγει. Δεν το έκανε: ακόμη και μετά τον πρόσφατο θάνατο της γυναίκας του, της αγαπημένης Λύλι, έμεινε σε αυτό το κορίτι από μπετόν, που γινόταν ακόμη πιο μελαγχολικό με τον πνιγμό καιρό, με τις πληγές του να πυρορούν. Οχι μόνο δεν το έκανε, παρά φρόντισε να ζητήσει για συντροφιά πρόσωπα που θέλησαν να στερήσουν όχι απλώς την αθωότητά του -που ποτέ δεν τον εγκατέλειψε-, αλλά και την ίδια του τη ζωή.

Το αστυνομικό δελτίο αναφέρει ότι στο παρελθόν ο συγγραφέας είχε κάνει μήνυση σε κάποια άτομα που απειλούσαν τη ζωή του, αλλά αυτό δεν πτόπευσε ούτε λάβισε το ελεύθερο φρόντιμό του. Πριν από έναν χρόνο σε εκδήλωση που διοργάνωνε μαζί με τους φίλους και γείτονές του -στους οποίους περιλαμβάνονται η ποιτίτρια και μεταφράστρια Τζένη Μαστοράκη, η ποιτίτρια Κική Δημουλά, ο σκηνοθέτης Μενέλαος Καραμαγγιώλης- στα πέριττα Κυψέλης επέμενε ότι οι μετανάστες έχουν προσθέσει χρώμα και πνοή στην περιοχή και ότι αυτός δεν θα φοβηθεί τους μαυροφορεμένους που παραμονεύουν τα λόγια του πνιγμένοι από το μίος. «Σε έναν τόπο όπου πνούν μονότονα και επικτίνουν εμβατήρια της Χρυσής Αυγής εγώ αποφάσισα να κορέψω τις Καντρίλες των Αστακάν», έγραψε στον πρόλογο της «Άλικης στη Χώρα των Θαυμάτων» του Λιούις Κάρολ (κυκλοφόρησε σε δική του μετάφραση από τις εκδόσεις Πατάκη), επιμένοντας πώς η δική του απάντηση στη λαϊλαπά των ημερών ήταν τα παραμύθια.

Eyes wide shut - και το μυθιστορηματικό πνιξίμο στον λαιμό

Απάντηση ίσως να έδιναν και οι δυνατές φαντασίεις που θα διέλυναν τον μαύρο κίνδυνο -και τον σκοτεινό του εαυτό- και περιγράφονται αναλυτικά και ανατριχιαστικά προφητικά στο αυτοβιογραφικό του βιβλίο «Ο Θησαυρός του χρόνου» (επίσης από τον Πατάκη):

«Φρενάρει μπροστά σ' ένα μπαράκι, όχι πάντως το δικό μου. Βρίσκεται στο βάθος μιας στοάς, με όλα τα εμπορικά καταστήματα θεόκλειστα και μόνο στην είσοδο του μια επιγραφή με μπλε πλεκτρικά γράμματα, HALLUCINATION, αναβοσήνει.

«Ξέρω πως δεν είναι το στέκι σας εδώ. Παρ' όλα αυτά, τι θα λέγατε για ένα ποτή-

ρι; Θα με ξεκούρασε αφάνταστα απ' τη δουλειά».

Προτού προλάβω να αντιδράσω, πετάγεται έξω με απίθανη για την πλικά του ευλυγούσια, ανοίγει την πίσω πόρτα και στέκεται σαν σωματοφύλακας ώσπου να κατέβαινε, ξανακλείνοντας την πόρτα πίσω μου.

Τα φότα μέσα στο στενόμακρο μαγαζί είναι φότα συσκόπισης σε καιρό πολέμου. Ο μπάρμαν πίσω από τον πάγκο έχει τα μάτια του Αργού και τα χέρια της θεάς Κάλη. Σερβίρει με απίστευτη επιδειξιτική και οφελτάδα. Αραγε, πώς ξέρει ότι εγώ πίνω Gordon's Space: Το χαμόγελο κρέμεται από τα χείλη του σαν ένα ταγιάρο που δεν αποφασίζει να το ανάψει. (...) Την ίδια στιγμή η μούμια στο σφέρε με σπρώχνει στο βάθος του μαγαζιού που, αν δεν είναι καθρέφτης, πάντως πολλαπλασιάζει τα ειδώλα μας. Ο κόσμος που αντικρίζει είναι ένα βενετούάνικο καρναβάλι. Αφού εινέδημένοι με απαστράπτοντα ρούχα εποχής, περισέραια, βαρύτυμα δαχτυλίδια, λευκές περούκες και μάσκες ιριδίζοντες με γαμήλιες μύτες. Οι χειρονομίες κομψές, τα νεύματα όλο νόμιμα, τα χαμόγελα επιπλέοντα σαν γόνδολες σε κανάλι.

«Τί είναι εδώ;» ρωτώ. «Θα το δείτε μόνος σας» μου λέει ο ολέθριος διασκεδαστής.

Στο βάθος του καθρέφτη, σκαρραλωμένο σ' ένα ψηλό σκαμπό, κάθεται ένα ολόγυμνο αγόρι. «Τί λέτε τώρα;» μου λέει ο αυτοσχέδιος νταβαντζής. «Σας αρέσει;». «Καθόλου» λέω πεισματικά.

Ετοιμάζομενος μ' αυτές τις τριχάρες στη πόδια, το ασπριδερό δέρμα, το βουλιαγμένο στήθος και τις αμοιλάτες σαν κέρατα βρύσης, πάντα να μου αρέσει;

«Το πρόσωπό μου. Δεν πρόσεξα το πρόσωπο. Ενά κοντό αξέριστο αγόρι.»

«Και ούτε», μου λέει, «για τον ιδιό νεαρό ντυμένο, προκειμένου να βγάλει τα ρούχα του, θ' αδειάζει το πορτοφόλι σας, κύριε.»

Ηταν δυνατόν να το κάνω εγώ ποτέ αυτό; Ή μήπως έχει δίκιο; Αραγε, όλοι αυτοί που έφταναν ένα μπουκέτο ολόγυρη μας, ντυμένοι με δαντέλες, βελούδα, λουστρίνια, μπότες ως το γόνατο, μήπως γυμνοί δεν θα παρουσιάζαν το ίδιο θύμερό θέαμα, όσο και το καχεκτικό αγόρι πάνω στο σκαμπό;

«Είδατε, κύριε» ακούντοντας ο διπόδιος οδηγό να μου λέει. «Τι άλλο είναι η επιθυμία για το ανθρώπινο σώμα παρά μια μορφή ανθρωποφαγίας! Τι μας ξεχωρίζει από τις φυλές των αγριών στην Αφρική που εξασκούνται σε αυτό το σπίτι; Τίποτα, απολύτως τίποτα». Κοπάω με μίος αυτόν τον αινιάδη δανδή φιλόσοφο.

«Νομίζεις ότι με αυτά τα υπόπτα διδύματα ανθρωπομού και πηθολογίας θα

με πείσεις;» τον λέω. «Και ποιος μου λέει ότι όλα αυτά τα παρδαλά φερσίματα και φορέματα είναι αληθινά! Είναι αντικαποπτριούμος μόνο. Ενώ το γυμνό αγόρι, κι ας είναι δοχμό, είναι πραγματικό.»

«Αντικαποπτριούμος είναι η βουλιγμία σας για σέξ» μου αποκρίνεται ο απαίσιος μάνατζερ. «Και μάλιστα σε στηγμένης θύλιψη μετά τον καμό μιας γυναικάς.»

Θα ήθελα να τον αρπάξω από το λαιμό. Και θα το είχα κάνει, αν ο λαιμός του πήνα κάπι αληθινό κι όχι ένα ειδάλο, κι αυτό μεσ τον καθρέφτη.»

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΤΟΥ VIVERE PERICOLOSAMENTE

Συνέχεια από τη σελίδα 43

γνωρίζω με αυτό το όνομα:".

Κί αν δεν ήταν το ίδιο ακριβός, είπα μέσα μου, ήταν ο αναγραμματισμός του. Με κοπούσε αδιάφορα. Ούτε καν του κίνησα την περιέργεια.

“*Ηιαν ένα παλιόπαιδο*”, άρχισα να λέω σαν να του έλεγα: Μήπως κι εσύ παλιόπαιδο δεν είσαι! “*Ηιαν ένα βράδυ μοιραίο και τυχερό, όταν ένας γνωστός μου νεαρός ξένος, εξώλης και προάλης, μου τον σύντοπο*”.

Δεν ξέρω αν κατάλαβε αυτούς τους δύο αρχαιοπρεπείς χαρακτηρισμούς, πάντως εγώ συνέχισα: “*Ηιαν ένα ιδιαίτερα εντυπωσιακό παιδί, πολύ ψηλό, με ατελέυτη κανιά, καστανομελάχρινο, με δοσπρό δέρμα. Μου φάνηκε ευγενικός. Ήρθε δυο φορές συνοδεία μ' εκείνο το απόβρασμα. Την τρίτη φορά, εφόσον υποτίθεται ότι είχε κερδίσει πια την εμπιστοσύνη μου, ήρθε μόνος. Κι ενώ εγώ με το νου μου είχα πλάσει εναγκαλισμούς, εκείνος αρπάζοντάς με από το λαιμό μού zήτησε επίμονα χρήματα και πιστωτικές κάρτες. Με άφορες μονάχα διάν υποοχέθηκα ότι θα τον βοηθούσα. Στο μεταξύ ό,τι είχα σπις τοέπεις μου μετακόμισαν στις δικές του. Κλείσαμε ραντεβού για την επόμενη ή πην παράλληλη μέρα. Η κατάληξη ήταν ότι κάλεσα την Αστυνομία και τον έπιασαν επ' αυτοφέρω. Είχα, δύο να 'ναι, φοβήθηκε από τις απειλές και τα αιλεπάλληλα τηλεφωνήματα. Επακολούθησε μήνυση, πράγμα που απαιτήσεις αρκετό κουράγιο από μέρους μου. Δεν μ' ένοιαζε τόσο να εκθέω τον εαυτό μου -δεν ήταν δικό μου πρώτη φορά- όσον νοιαζόμουν τον αντίκτυπο που μπορεί να έχει στην Λιλή. Τι χρωστούσε το καπνένο το κορίτσι!».*

Ουτόσο ο συγγραφέας τον λυπήθηκε, τον συγχώρησε, τον ξανασυνάντησε και τον άκουγε να του αφηγείται τι τράβηξε προτού «έρθει στη λάσπη της πρωτεύουσας και περιλάβει το δικό μου λαιμό».

Εναν αλλοδαπό που τον είχε απειλήσει και τον είχε κλέψει, ο Μέντης τελικά τον συγχώρησε, τον ξανασυνάντησε και τον άκουγε να του αφηγείται τι τράβηξε προτού «έρθει στη λάσπη της πρωτεύουσας και περιλάβει το δικό μου λαιμό»...

του: «Τελικά γίναμε φίλοι. Μια φιλία ανάμεσα στην πδονή και στην απειλή της μίνινγκς που του είχα κάνει. Μια σχέση που κράποε κοντά τριά χρόνια και που εμένα μου έδωσε την ανταπότητα ενός δεσμού κι εκείνου την φενδαίσθηση μιας πατρικής προστασίας. Ο, π και να 'ταν το βέβαιο είναι ότι το χρήμα στάθηκε καταλότης. Υψηλόταν πάντα τείχος ανάμεσά μας».

Ουτόσο, τα τείκη περικλειστά και ερμηνεύτικά έπεφταν από την ακατάλυτη δύναμη της πδονής και ο Νουάρ Νούμερο 1, έγινε Νούμερο 2 ή Νούμερο 3 - απρόσωπος πρωταγωνιστής μιας ζωής στηγματισμένης από το πένθος για τον χαμό της αγαπημένης Λιλής. «Η μέρα για τα γραπτά και την νίκη για το σόμα», έγραφε ο Μέντης Κουμανταρέας γι' αυτή την έξη για το περιθώριο που τον ενέπνευσε συγγραφικά και τον βισάνιζε από μικρό. Στην γεανική αλληλογραφία του με τον συγγραφέα **Βασίλη Βασιλικό** (εκδόθηκε πρόσφατα από τις εκδόσεις Τόπος) κάνει από τότε αναλυτικά λόγο για την έλξη που του ασκούσαν οι ανδρικές φασματικές μορφές της νύκτας: «Και τώρα απαντώ στις ερωτήσεις σου, πις τοποθετημένες στο περιθώριο από το γράμμα σου και πις εντοπισμένες στον "αμαρτιώδη" έρωτα, την "ακριβή" μουσική και τους "ανστρούδες" ανθρώπους. Απαντώ μετη τη σειρά: Δεν είναι ανάγκη να υπάρχει η δύναμη για να πληθαινούν οι "αμαρτωλές νύκτες", υπάρχει όλος ο χρόνος με τις τέσσερις ευλογημένες εποχές του που και στις τέσσερις αυθίζουν οι καρποί από το απαγορευμένο δέντρο. Άλλοτε τρώα πολλούς καρπούς, άλλοτε λιγότερους, καμιά φορά κάνω διάτα. Άλλα έρεις πως ξαναπέφτεις στο φαγητό έπειτα από τέτοιες θρησκευτικές εξόρσεις!» έγραφε με ειλικρίνεια στον φίλο του Βασίλη Βασιλικό.

Μια αδυνατία που δεν αρνήθαν σε κανένα βιβλίο, στις σελίδες των οποίων φώλιαζαν οι παρακαταθήκες της πιο βιωματικής πραγματικότητας, αλλά ούτε και στην ίδια του τη γυναικα - σύχετα αν κάποια μυστικά δεν άντεχαν το φως αυτής της οδυνηρής αλλθετίας. Στο τελευταίο της βιβλίο, όπου συνομίλει με τον άλλο του εαυτό, τον Αλληλογράφο, όπως ο ίδιος τον αποκαλεί, εξηγεί τη σύγκρουση ανάμεσα στον έκλυτο και τον συζυγικό βίο:

«Υπάρχει, λοιπόν, μια σκιερή πλευρά στις σχέσεις μας. Ενας ίσκιος που αφήνει ανεξίτηλα το δαχτυλικό αποτύπωμα στα έργα της ψωής μας και που το καλύπτει λαγωνικό της αστυνομίας αδύνατει να εξχνιάσει. Είναι εγκλήματα που έχω διαπράξει, έργω ή διανοία, όπως λέει κι η Εκκλησία, τα οποία και οι πο στενοί μου ανθρώποι αγνοούν. Υπάρχουν μυστικά που κρατώ επιταφράγιστα από τη Λιλή, χωρίς αυτό να σημαίνει λιγότερη κατανόηση ή αγάπη από μέρους μου. Η ψωή της, αντό που λέγεται, είναι πιο καθαρή απ' τη δική μου, πράγμα που κάνει τη θέση της πλεονεκτική. Οπιδήποτε πάντας κι αν συμβαίνει, σε πεισμά κάθε σχέσης ή σκέψης κρυψής, εκείνη κρατά την κύρια, την κεντρική θέση στη ψωή μου. Για να πληρωθεί το ρηθέν από τον Αλληλογράφο μου: "Οι άντρες δεν είναι ο προφίλος σου. Οι, άλλο κι αν συμβαίνει στη ψωή σου, κατ' ουσίαν ένα και μόνο πρόσωπο θα προσταγούσε: γυναικα". Είναι κι αυτό από τα μυστήρια της ψωής, που ανθρώποι της δικής μου πάστας και ιδιοσυγκρασίας, διασχίζονται μια πλατεία και ανάβοντας αδιάφορα ένα τοπάριο, σκαλίζουν επίμονα και φύλοσφούν. Κι ολοένα διασχίζω αυτή την πλατεία που είδε τις φύλιες μου ν' ανθίζουν και να μαραντούνται. Προχωρώ ανάμεσα στον Λούνα με το φορτηγάκι και τα παλιοσιδερικά του και στον Καμπάζι με τις πίνες του και το αυτοκινού την μπανάκι. Δεν ξέρω πότε πάντας στη ψωή μου γίνεται χρυσάρι. Θυσαρός», έγραφε ποτίζοντας με χρυσάφι τις τελευταίες προφητικές του λέξεις, γραμμένες πάνω στους ασφαλτώμένους δρόμους της πόλης. Εκεί θα περιπλανάται ακόμη η φιγούρα του, σαν το απόλυτο πνευματικό διαποτευτήριο μιας εποχής όπου τα μυθιστορήματα σπανίζουν. Ακόμη και τα πιο αποτρόπαια -και τα πιο τρομακτικά που μένουν φυλαγμένα στις σκοτεινές γωνιές της πόλης σαν πολύτιμοι θησαυροί- κόντρα στον θόρυβο και την απειλή του χρόνου.

ΕΛ.ΑΣ.:

Ζήτημα τιμής ή σύλληψη των δραστών

Οι έρευνες της Αστυνομίας δείχνουν να επιβεβαιώνουν λέξην προς λέξην τα προφητικά λόγια του Κουμανταρέα - Μιλά στο «ΘΕΜΑ» ο αδελφικός του φίλος, Θάνος Φωσκαρίνης, ο οποίος ήταν και ο τελευταίος άνθρωπος με τον οποίο μίλησε

Τις τελευταίες ημέρες της ζωής του ο Μέντης Κουμανταρέας βίωνε με τον πιο σκληρό τρόπο τα άσχημα παιχνίδια της μοίρας... Ο καρκίνος είχε επανέλθει και θα έμπαινε σε τρεις ημέρες στο νοσοκομείο για θεραπεία, οι μνήμες της αγαπημένης του γυναίκας στοίχειωναν τα βράδια του και δεν ήθελε ούτε να τρώει μόνος του. Όμως, παρά τις άσχημες συγκυρίες, ήταν πάντα δίπλα στους νέους και δεν ήταν τυχαίο ότι τους βοηθούσε πάντοτε με όποιο τρόπο μπορούσε...

των Δημήτρη Πώποτα,
Αριάς Καλύβα
dpopotas@yahoo.gr

Ο Πολ, ο μικροκαμψός Ρουμάνος, ζητούσε τη βοήθεια του γνωστού συγγραφέα για να τακτοποιήσει την άδεια παραμονής του και ο Μέντης Κουμανταρέας δεν του αρνήθηκε. Με αυτόν είχε κλειστεί ραντεβού στις 11 το βράδυ στην πλατεία Βικτωρίας, όμως δεν πήγε ποτέ... Τον πρόλαβαν ο δύο άγνωστες φιγούρες που άφησαν πάνω του, τον στραγγάλισαν και τον λήστεψαν. Ο Πολ δεν βρέθηκε ποτέ για να δώσει εξηγήσεις στην Αστυνομία. Τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα ίχνη που βρέθηκαν στο δωμάτιο δεν ταυτοποιούνται με κανέναν σε-σημασμένο και οι έρευνες στρέφονται σε τρία πρόσωπα τα οποία ο συγγραφέας συνανατρέφθησαν τον τελευταίο καιρό.

Από την ημέρα που ο Μέντης Κουμανταρέας έχασε την αγαπημένη του σύζυγο Λιλή, ήθελε συνεχός να βρίσκεται με κόσμο. Πάλεψε πολύ για να μην κλειστεί στον εαυτό του. Στο διαμέρισμα του 4ου ορόφου της οδού Ζακύνθου βρίσκονταν καθημερινά η Ράιμούντα και η Κορίνα. Δύο κυρίες από την Αλβανία και τη Ρουμανία τις οποίες ο συγγραφέας είχε προσλάβει ως οικιακές βοηθούς. «Συναντήμασταν κάθε βράδυ, εκτός από Τετάρτη και Πέμπτη που έχω μάθημα...», αφηγείται στο «ΘΕΜΑ» ο συγγραφέας και πιοτός φίλος του Θάνος Φωσκαρίνης, ο οποίος επιμελείται και το αρχείο του και το συγγραφικό του έργο. Παιρνεί μια ανάσα και συνεχίζει συντετριμένος: «Καθόμα-

Το σπίτι του συγγραφέα στην οδό Ζακύνθου

σταν μαζί από τις 8.30 μέχρι τις 11.30. Ήταν στεναχωρημένος μετά το θάνατο της Λιλής και δεν ήθελε να τρέψει μόνος του. Εκείνο το βράδυ καθισαμε σε ένα μαγαζί απέναντι από το καφέ που συντήγαμε να πηγαίνουμε. Ένα φυτοπωλείο. Ο Μέντης έφαγε, πάπε μια Κόκα-Κόλα και κάπνισε 1-2 τσιγάρα Slim. Δεν κάπνιζε πολύ. Ένα-δύο τσιγάρα μετά το φαγητό». Η σκέψη του συγγραφέα ήταν καρφωμένη στο νοσοκομείο. Στην εισαγωγή που είχε προγραμματιστεί στις αρχές της εβδομάδας. «Εδειχνε προβληματισμένος και ανίσουχος για την υγεία του», περιγράφει ο κ. Φωσκαρίνης και συμπληρώνει: «Θα έμπαινε στο νοσοκομείο και οι γιατροί δεν είχαν αποφασίσει τη θεραπεία στην οποία θα τον υπέβαλλαν. Πιθανότατα ακτινοβολία».

«Πάω να πάρω το χάπι μου»

Οι δείκτες του ρολογιού έδειχναν 10 όταν ο Μέντης Κουμανταρέας σπάωθηκε από τη λευκή έντινη καρέκλα και έβγαλε τα κλειδιά του

διαμέρισμάτος του από την τούπη. «Πάω να πάρω το χάπι μου. Έωραντεβού στις 11.15 στην πλατεία Βικτωρίας», μου είπε. «Τότε να φεύγω». «Οχι, κάποιες. Κάποιες στον Λουκά (σ.ο.: αναφέρεται στο καφέ-μπαρ της Φωκίωνος Νέγρη), πιες έναν καφέ και περιμενέ με. Θα κατέβω. Κάπε μου παρέα μέχρι τις 11». «Αυτές ήταν οι τελευταίες του κουβέντες. Αυτό που ήξερα είναι ότι θα έπαιρνε ένα ταξί να συναντήσει έναν νεαρό Ρουμάνο στην πλατεία Βικτωρίας. Αυτός ο άνθρωπος μιλάει αγγλικά και σπιτούς βοήθεια από τον Μέντη για να μπορέσει να εξαιραλίσει μια κάρτα» περιγράφει ο κ. Φωσκαρίνης. Ο 83χρονος συγγραφέας βγήκε από το μαγαζί και περπατώντας έφτασε στην πολυκατοικία της οδού Ζακύνθου, μερικές δεκάδες μέτρα μακριά από το φητοπωλείο και το καφέ-μπαρ όπου συνήθιζε να περνά πολλά από τα βράδια του. Μπαίνοντας στην είσοδο, δέχτηκε επίθεση. Ο δράστης ή οι δράστες του αιφνιδίασαν. Τον χτύπησαν ασύχημα στο πρόσωπο, του έσπασαν τα γυαλιά και τον επιβίβασαν με τη βίᾳ στο ασανσέρ και από εκεί στο διαμέρισμα όπου τον αποτελείσθησαν σφίγγοντας με λύσσα τα χέρια γύρω από τον λαιμό του. Το γεγονός ότι όλα έγιναν τόσο γρήγορα και κυρίως αθόρυβα οδηγεί τους αιστυνομικούς του Ανθρωποκτονίων στο συμπέρασμα ότι ο δράστης δεν ήταν ένας άλλα δύο. Αφού του πήραν τη ζωή, άρπαξαν ό,τι βρήκαν μπροστά τους και κάθηκαν σαν σκιές στο σκοτάδι.

Η Αστυνομία πήρε καταθέσεις από όλα τα πρόσωπα με τα οποία ο συγγραφέας είχε επαφές. Φίλοι, συγγενείς, συνάδελφοι, γείτονες, αλλά και νεαρά άτομα με τα οποία τελευταία είχε έρθει κοντά ο Κουμανταρέας πέρασαν το κατώφλι του Ανθρωποκτονίων και έδωσαν κατάθεση. Το ενδιαφέρον των αξιωματικών επικεντρώνεται στον νεαρό Πολ από τη Ρουμανία, έναν νεαρό Αλβανό και έναν μελαίφο νέο, τον οποίο κατέγραψε η κάμερα να κινείται περιεργά στην περιοχή λίγα λεπτά πριν από τη δολοφονία. Οι αιστυνομικοί «κτένισαν» τα στέκια της πλατείας Βικτωρίας όπου ξέρουν ότι συχνάζει ο νεαρός από τη Ρουμανία αναζητώντας τον για να δώσει εξηγήσεις, χωρίς αποτέλεσμα. Ωστόσο, λένε ότι είναι θέμα χρόνου να εντοπιστεί και να καταθέσει για τη σχέση που είχε με τον Μέντη Κουμανταρέα.